

Nevěsta hříchů

Manuela Schörghofer

V Bavorském vévodství paprsky srpnového slunce v pozdním odpoledni již ztrácely sílu a nebyly schopné proniknout korunami stromů.

„Tohle je dobré místo,“ rozhodla Runhilda.

Před nimi se otevírala malá jeskyně, vchod napůl zarostlý křovím. Objevily ho náhodou díky tomu, že Rufus tu vyplašil lišku. Jeskyňka obklopená mohutnými stromy se nacházela pod vrcholem kopce. O pár kroků dál les už řídł a na úpatí mírného svahu mohly rozeznat vesnici. Mezi šťavnatě zelenými loukami se klikatil malý potůček.

„Zajdi dolů a podívej se, jestli najdeš nerozkvetlou mátu. Přitom můžeš ve vesnici rozšířit zprávu, že jsou poblíž dvě léčitelky. Třeba někdo potřebuje naši pomoc. Já tu mezitím připravím přístřeší. Moc se ale neloudej, brzy bude tma.“

Fenja zapískala na Rufuse a vyrazila na cestu.

Pes vesele poskakoval v trávě, chňapal po motýlech, kteří mu tančili před nosem, čenichal u myších děr a rozhrabával krtince. Zjevně se tím bavil a jeho rozpustilost Fenje vykouzlila na tváři málokdy vídaný úsměv.

Rufus jí vnesl do života hodně radosti. Tu a tam ulovil králíka a obohatil jím tak jídelníček.

Ráda ho hladila po lesklé srsti a hlavně v noci si užívala teplo, které psí tělo vyzařovalo. Byl pro ni jako člen rodiny. Ne že by někdy nějakou měla. Kam její paměť sahala, vždycky byla jen s Runhildou. Nevěděla, odkud pochází. Runhilda jí pouze řekla, že její rodiče byli zabiti a ona že ji našla schovanou ve slámě v rohu chalupy.

Čím byla starší, tím víc na Runhildu naléhala, aby se tam spolu vrátily. Třeba by i po všech těch letech přece jen našly nějaké stopy. Takové zvěřstvo si sousedé jistě zapamatovali a někdo z nich snad mohl něco vědět. Ale kdykoliv na to zavedla řeč, Runhilda ji hned okřikla. Tvrдила, že si nikdo ničeho nemohl všimnout, protože chalupa stála na samotě. Fenja by jí konečně měla dát pokoj a být ráda, že to přežila.

Dívka zuřila kvůli tomu, že vrazi utekli a nikdy tak nebudou voláni k zodpovědnosti. Jako dítě často hloubala o tom, že jakmile vyroste, vypraví se je hledat. Zatím ale neměla to srdce opustit Runhildu. A nevěděla ani, odkud by měla začít. Alespoň to místo musí na Runhildě konečně vyloudit. Fenja si povzdechla a pevně si umínila, že se pěstounky znovu zeptá a nevzdá se, dokud nedostane odpověď.

Došla na dno údolí a přeskočila potůček. Na první pohled jí bylo jasné, že na požadovanou mátu tady nenarazí, rozhodla se proto navštívit nejdřív vesnici. Na zpáteční cestě půjde kus podél potoka. Třeba něco najde později.

Roderich si zamnul ruce. Ukrytý za kmenem stromu pozoroval, jak dívka se psem běží z kopce. Najít stopu těch dvou žen mu trvalo déle, než čekal. Teď však je už čtyři dny sledoval z přiměřené vzdálenosti, aby ho nezavětril pes. V ruchu malého tržiště kolem nich prošel dostatečně blízko, aby se jim mohl podívat do tváře. Runhildu by okamžitě poznal mezi tisíci. Jen vlasy teď měla šedivé a obličej mnohem vyhublejší než před sedmnácti lety.

A to děvče? Fenje nebyl ani rok, když vyvraždili její rodinu. Přesto Roderich okamžitě věděl, že je to ona. Podobala se matce jako jeden cisterciácký mnich druhému. Ještě téhož dne po odchodu z tržiště zašel za písařem a nechal si sepsat dopis, ve kterém hlásil, že jde skutečně o hledané osoby a že se po úspěšném dokončení svého úkolu okamžitě vrátí do Sankt Katharinenbergu.

Roderichovi stoupala do nosu pryskyřičná vůně stromové kůry a znovu zaměřila jeho pozornost na dívku.

Fenja dorazila na dno údolí, přeskočila potok a vykročila směrem k vesnici. Nejspíš se tam chce poptat, jestli někdo nepotřebuje pomoc léčitelky. Roderich už zjistil, že si ty dvě takhle vydělávají na živobytí a občas také prodávají podomácku vyrobené masti a tinktury. Stařeně se tedy podařilo

Fenju vychovat a něco ji naučit. I když proti němu jí takové znalosti nepomohou.

Se svrtaštěným obočím sledoval, jak Fenja mizí v jedné z chalup. Chvilí čekal, než se dveře znovu otevřely. Vyšla nějaká žena a zavolala na chlapce, který se dvěma dalšími dětmi seděl na cestě. Ten vyskočil a rozběhl se do polí. Zřejmě ho poslali, aby někoho přivedl.

Roderich si byl jistý, že se Fenja hned tak nevrátí. Má tedy dost času podrobit Runhildu pořádnému výslechu, než pošle její duši do pekla. Opustil úkryt a zkontroloval, jak dobře drží dýka, jejíž pochvu měl dvěma tkanicemi připevněnou k předloktí tak, aby byla schovaná v rukávu.

Runhilda ho neslyšela, otočila se, teprve když tělem zastínil světlo dopadající vchodem do jeskyně. Přivřela zdravé oko, aby ho vzápětí polekaně vytřeštila.

„Vidím, že jsi mě poznala,“ konstatoval Roderich lhostejně.

„Vrahu,“ vyhrkla. „Jak jsi mě našel?“

Přistoupil o krok blíž a s pobavením sledoval, jak se horečně rozhlíží, co by mohla použít na svou obranu.

„Neměla jsi s Fenjou,“ začal rozvlekle a s uspokojením si povšiml, že sebou trhla, „pomáhat tomu cisterciákovi z Georghenthalu. Neměl na práci nic lepšího, než všude horem pádem vychvalovat vaši pomoc a žádat, aby vám poskytli podporu, pokud o ni požádáte. My samozřejmě víme, že bys to nikdy neudělala. Proto jsem byl vyslán, abych vás našel.“

„Dokončit to, co se vám tehdy nepodařilo?“ zeptala se Runhilda s trpkostí. „Proč nenecháš Fenju na pokoji? Nepředstavuje pro vás žádné nebezpečí.“

„Není na mně, abych to posuzoval,“ odpověděl Roderich ostře.

„Nikdy jsme se nepokoušely o pomstu. To musí uznat i ON.“

„Tvoje chráněnka byla tehdy ještě moc malá. Teď ale vyrostla a může se stát hrozbou. Určitě chápeš, že tomu musíme za každou cenu zabránit.“

Runhilda udělala krok stranou, směrem kde ležely kameny popadané ze skály. Roderich prohlédl její záměr a jedním skokem byl u ní. Strhl ji na zem, ruce jí přitiskl ke skalnaté půdě a obkročmo si na ni sedl. „Co jsi navykládala Fenje?“

„Vůbec nic.“

„A tohle ti mám uvěřit?“ Zesílil stisk na jejích zápěstích.

„U všech svatých, mluvím pravdu. Nezná svou minulost ani původ a neví, že její rodina musela zemřít kvůli chamtivosti.“

„To nebyla chamtivost, to byla spravedlnost,“ vykřikl.

Maličké kapky slin dopadly Runhildě na tvář. Sevřela rty do úzké čárky. Roderich jí jednou rukou stiskl zápěstí a druhou vytáhl dýku. Podržel jí ji těsně u zdravého oka. „Jsem v pokušení vypíchnout ti i tohle, než tě zabiju.“

Vzdálený psí štěkot způsobil, že mu přeběhl mráz po zádech. Copak se Fenja už vrací? Možná v doprovodu vesničanů? Tlačil ho čas. Od Runhildy se nic nedozví, leda jen další lži. Stará žena musela vycítit jeho nesoustředěnost, možná nevědomky povolil sevření. Najednou se pod ním vzeplala. Podařilo se jí uvolnit jednu ruku, udeřila ho do tváře a rozkřičela se. Štěkot zesílil.

„Fenjo, uteč!“ volala a svírala jeho ruku s nožem.

Roderich jí zasáhl pěstí do brady. Runhildě odlétla hlava stranou a prsty jí sklouzly z jeho zápěstí. Prudce zdvihl dýku a bodl.

Na začátku vesničky, tvořené hrstkou příbytků krytých většinou slaměnými došky, Fenja potkala nejprve starší ženu, která seděla u zdi hlínou omítnuté chalupy a škubala hubené kuře. Vzhledla, aniž by přerušila práci.

„Buď pozdravena,“ kývla na ni Fenja. „Moje matka a já jsme léčitelky. Nevíš, jestli někdo ve vesnici nepotřebuje naši pomoc?“

Žena ukázala vyzáblým ukazováčkem na jednu z chalup. „Zkus to u Ot-mara. Jeho dcera se nemůže zbavit kašle.“

Fenja jí poděkovala, obešla tři malé chlapce, kteří si na prašné ulici hráli s kamínky, a za chvíli už klepala na křivé vchodové dveře. Otevřela jí drobná žena v ušpiněné zástěře a se zpceným obličejem. Fenja odříkala svoji nabídku a byla pozvána do chalupy, která měla jen jednu místnost.

Uvnitř byla tma a dusno. Chvilí trvalo, než si její oči zvykly na slabé světlo. Nad otevřeným ohništěm visel kotel a něco v něm tiše bublalo. Záře z plamenů byla jediným zdrojem světla, které osvětlovalo nejbližší okolí. Rufus se Fenje přitiskl těsně k noze.

Vrávoravě o krok ustoupila a otevřela dveře, aby dovnitř vpustila trochu víc světla a hlavně vzduch. Žila většinou venku a nyní jí připadalo, že nemůže dýchat. V protějším koutě teď rozeznávala slavník, na kterém nejspíš nocovala celá rodina. Ležela na něm asi čtyřletá ušmudlaná holčička a dívala se na ni zarudlýma očima.

„To je Hildegarda,“ vysvětlila matka a zastrčila si zpátky pod šátek pramen vlasů. „Už několik týdnů kašle.“

Jako na potvrzení se malá vzeplala a zalapala po dechu se zvukem, který Fenje připomněl chruplavé zaštekání. Chvilí trvalo, než záchvat skončil a dítě vyčerpaně kleslo zpět na slámu.

Mladá léčitelka spěchala k holčičce, která vedle postele na špinavou podlahu z udusané hlíny vyplivla sklovitý hlen. Jemně Hildegardu pohladila po zpcené hlavičce. „Všechno bude zase dobré,“ snažila se ji utěšit. „Společně tvůj kašel pošleme tam, odkud přišel.“

Pes si lehl vedle holčičky. Váhavě k němu natáhla ruku a trochu se pousmála, když se Rufus nechal pohladit.

Fenja se otočila k matce. „Tvoje dcera potřebuje především čerstvý vzduch. Abys jí usnadnila dýchání, když je venku moc velké vedro, dávej jí vlhký obklad. Máme s sebou účinné bylinky. Namíchám ti směs podbělu, jitrocele, tymiánu a fenyklu. Z toho jí budeš vařit čaj.“

„Ale my nemáme žádné peníze,“ řekla žena. „Můžu ti dát nanejvýš pár vajíček.“

„Výborně,“ souhlasila Fenja. „Půjde někdo se mnou a přinese vám ty bylinky?“

Žena šla ke dveřím. „Chlapec od sousedů přivede z pole mého manžela a syna. Stejně už mám hotové jídlo.“ Vyšla ze dveří a přivolala jednoho z chlapců, které Fenja předtím mýjela.

Za chvíli vchod do chalupy opět potemněl. Dovnitř vstoupil hřmotný sedlák a mladík, ve kterém Fenja díky podobnosti okamžitě poznala jeho syna. Matka postavila na stůl dřevěnou polévkovou mísu a spěšně pánovi domu vyprávěla, co v jejich světnici chce ta cizí žena se psem. Zamumlal nesrozumitelnou odpověď, posadil se a spolu se synem se hladově pustil do jídla.

Fenja s díky odmítla, ale nechala nalít trochu polévkového vývaru do misky a po lžících ho podávala holčičce do úst. Všimla si, že k ní každou chvíli zalétné chlapcův pohled. Připadal jí docela pohledný, měl světlé vlasy a pihy. Ale flirtovat s ním neměla v úmyslu. Runhilda ji vždycky varovala před muži, zvláště když byli mladí a hezcí: „Chtějí od holky vždycky jenom jedno a potom je už pro ně bezcenná.“

Z Fenjiných vzpomínek se bez vyzvání vynořil pár světle hnědých očí. Stále ještě se jí nepodařilo zapomenout na neznámého z jezera. Stiskla rty a otočila se zpátky k nemocnému děvčátku.

Hildegarda poslušně spolykala poslední zbytky vývaru a Fenja vstala. Rufus udělal totéž.

Mladík okamžitě vyskočil a otřel si ústa roztrhaným rukávem košile. „Doprovodím tě.“

„Já taky,“ řekl jeho otec k Fenjinu překvapení. Podezřívavě se zamračila. „Neboj se, děvče,“ uklidňoval ji sedlák. „Jen kvůli tvé bezpečnosti. Teď v době sklizně se tady potlouká všelijaká čeládka.“

Fenja mu moc nevěřila, ale stále měla po svém boku Rufuse, který by ji před ním ochránil. S poděkováním přijala od selky proutěný košík s několika vejci a vyrazila se svými průvodci na cestu.

Sotva opustili vesnici, Otmar se zastavil a rozvázal si propocenou košili. Fenja o krok ucouvla a Rufus tiše zavrčel.

„Nechtěl jsem zneklidňovat svou ženu, ale teď tě poprosím, aby ses mi podívala na rameno.“ Přetáhl si košili přes hlavu a Fenjin pohled hned přitáhla zhnisaná řezná rána na paži.

Se zasyčením se nadechla. „Můžu ti ránu ošetřit nahoře u vozu. Máš doma med? Podporuje hojení.“

Muž zavrtěl hlavou. „Ale otec Heribert chová včely. Když mu pomůžu s prací, určitě mi nějaký dá.“

Fenja spokojeně přikývla. „Natáhni si znovu košili a pojď za mnou.“

Když překročili potok, Rufus se štěkotem spěchal napřed. Chňapl po vose a Fenja ho okamžitě pokárala. „Hloupé zvíře, chceš riskovat další žihadlo?“

Společně stoupali na návrší. Už rozeznávala obrysy jejich vozíku, když se Rufus náhle zastavil. Zvedl nos do vzduchu a krátce zavěťřil, načež naježil chlupy na zátylku a vycenil zuby.

Fenja mu položila ruku na hlavu. Znovu zaštěkal, potom jeho hlas přešel do chraplavého vrčení.

„Něco tu nehraje,“ řekl sedlákův syn a postavil se vedle mladé ženy.

Fenje se rozbušilo srdce. Je snad její pěstounka v nebezpečí? Uslyšela Runhildu křičet a měla dojem, že rozeznává své jméno. Aniž by o tom přemýšlela, upustila košík s vejci a rozběhla se do kopce, těsně následovaná oběma muži.

Ve vchodu do jeskyně se objevil vousatý chlap. Fenja se s ním nikdy předtím nesetkala. Byl oblečený jako nádeník, zíral jejím směrem, prudce se otočil a vzápětí zmizel v houští. Byl to lupič? Zrychlila. Celá zadýchaná doběhla na vrchol kopce těsně za Rufusem a okamžitě vpadla do jeskyně.

Když uviděla pěstounku ležet skroucenou na zemi, málem se jí podlomily nohy. Mezi rukama přitisknutýma k hrudi prosakovala krev.

„Ne!“

S výkřikem dopadla vedle Runhildy. Hned jí bylo jasné, že na jakoukoli pomoc je příliš pozdě. Se vzlykáním ji objala.

Runhilda se na ni podívala a pokusila se promluvit. „Roderich,“ zašeptala a zatahala za kožený řemínek, který měla na krku.

Co si Fenja pamatovala, Runhilda nosila kolem krku tenhle řemínek, na kterém byl připevněný malý váček, jehož obsah nesměla nikdy vidět. Váhavě váček vytáhla, na Runhildino slabé přikývnutí ho otevřela a vyndala z něho šátek. Byl na něm vyšitý erb, šikmo rozpuštěný modrým pruhem. V horním poli byl strom s červenými plody, ze spodního na ni zírala stříbrná ryba na zeleném pozadí.

Fenja se nechápavě podívala na Runhildu. Ta zvedla třesoucí se zakrvácený prst a ukázala na erb. „Hledá tě vrah... Sayn... hranice... Berg,“ zamumlala. Vzala Fenju za ruku, ale nedokázala vyvinout žádný tlak. Byla už příliš slabá.

„Uteč,“ vydechla.

Prsty jí povolily a bezmocně sklouzly. Z koutku úst jí vytekl pramínek krve, hlava se sklonila na stranu a pohled se vyprázdnil.

Fenja se v zoufalství vrhla na svou mrtvou pěstounku a rozplakala se. Proč jen ji nechala tak dlouho samotnou? Kdyby si pospíšila, snad by ještě mohla být naživu. Ten muž je očividně sledoval a jen čekal na takovou příležitost. Od kdy? Runhilda nikdy nenaznačila, že by byly v bezprostředním nebezpečí. Vrah ji musel překvapit.

Na Fenjině rameni jemně spočinula ruka. „Je mi líto tvé ztráty,“ řekl sedlák. „Bojím se ale, že by se ten lupič mohl vrátit.“

Dívka zavrtěla hlavou. Runhildina poslední slova ji varovala před nebezpečím, které pro ni představuje ten muž, ale nechtěla do toho zatahovat nevinné lidi.

„Utekl díky vám dvěma,“ zavzlykala. „A kromě toho musím nejdřív pohřbit Runhildu.“

„Do neposvěcené půdy a bez faráře?“ zeptal se skepticky její průvodce.

„Milovala les,“ odpověděla rychle Fenja. „Ale samozřejmě za ni nechám sloužit mše, zvlášť když musela odejít bez posledního pomazání.“

„Zůstanu tady. Johanne, vrať se do vesnice a přines kosu. Potřebujeme se něčím bránit v případě, že by se ten chlap vrátil. Vezmi také motyku a lopatu, abychom mohli vykopat jámu. Ty zatím můžeš tu ženu upravit,“ dokončil větu směrem k Fenje.

„Dej mi bylinky pro mou sestru,“ požádal sedlákův syn.

Fenja na holčičku úplně zapomněla. Přistoupila k vozu, vyhledala léčivé byliny a podala je Johannovi. Poté poslušně odběhl. Fenja požádala jeho otce, aby v přiměřené vzdálenosti hlídal a nedíval se na ni. Podala mu odvar z heřmánku a doporučila mu, aby si jím důkladně vypláchl ránu. Doufala, že ho to zaměstná dost dlouho na to, aby mezitím mohla zachránit Runhildinu duši.

Po dívčině tváři neustále stékaly slzy, zatímco vlhkým hadříkem otírala krev z Runhildina obličej a hrudníku a oblékala jí čisté šaty. Zavřená víčka jí zatížila mincemi, aby se neotevřela, a zkřížila jí ruce na prsou. Nakonec se odkradla ke vchodu do jeskyně. Otmar si zrovna opatrně naléval odvar na ránu, jak mu nařídila.

Fenja tiše došla k vozu, vyndala kousek oschlého chleba, pohár a džbánec vína, který dostaly jako platbu v minulé vesnici. Co nejtíšeji provedla rituál, který by už zvládla třeba ze spaní. Vzala na sebe její hřichy, aby duše mohla svobodně vystoupit do nebe.

Když dopila poslední doušek, cítila, jako by ji k zemi přitiskl balvan. Jednou za čas očistit nějakou duši, to se dalo snést, ale její pěstounka vzala na svá bedra viny tolika lidí, že se Fenja začala pod tíhou těch hříchů potácet. Pohár jí vypadl z ruky, bezmocně klesla na kolena vedle Runhildy. Přemohl ji strach z toho, co má přijít, a roztrásla se po celém těle.

Pomalu jí znovu pronikla do vědomí Runhildina poslední slova. Fenja z nich nebyla moudrá. Roderich, to bylo zřejmě jméno vraha. Byl členem rodiny, jejíž erb Runhilda nosila na krku? Nevypadal jako šlechtic, ale to mohlo být maskování. Proč ji hledá? A proč ji chce zabít? Byl snad také vrah jejích rodičů?

Teď si byla jistá, že Runhildě bylo o její minulosti známo mnohem víc, než byla ochotná přiznat. Zřejmě věděla i to, kdo byli pachatelé. Možná je dokonce při tom bezbožném činu viděla? Ale co má erb společného s Fenjou? A co znamenala slova Sayn, hranice a Berg? Byli vrazi doma u hranic s nějakým Bergem, nebo s horami? Možná dokonce s Alpami? Nevěděla. Ale teď, když byla odkázaná sama na sebe, potřebovala nějaký cíl.

Sáhla tedy po jediném vodítku, které jí Runhilda zanechala, a rozhodla se pokračovat dál na jih, podél okraje pohoří. V tu chvíli si přísahala, že najde muže, kteří jí všechno vzali. Roderich jí byl v patách, ale nemůže ho přece napadnout, že ona se teď vydá hledat ten šlechtický rod. Jen nesmí dovolit, aby ji chytil.

„Slibuji ti, Runhildo, že ukončím náš útěk, pomstím své rodiče i tebe, nebo při tom sama najdu smrt,“ promluvila ještě jednou ke své pěstounce, jediné rodině, kterou kdy měla. Potom vstala, obrátila se ke vchodu do jeskyně a postavila se vedle sedláka, aby počkala na návrat jeho syna a společně Runhildu odevzdali zemi.

Přeložila Iva Kratochvílová